

det er virkelig sandt, at hvad Gud har sammensjættet, skal intet Menneſte adſkilte. Men Menneſter kunne ikke vide, om det i hvert enkelt Tilfælde virkelig er Gud, der har sammensjættet. Det kan jo kun Gud ſelv ſe. Det er jo kun den uſynlige Magt, der kan ſe det, og hvad Gud har sammensjættet bliver ikke adſtalt (Afbrudt af Berntſen.). Det ærede Medlem fra Bogenſe ſiger, at det er Sofiſteri. Nei, det er den fulde, rigtige Sandhed. Derfor mener jeg, at der ikke er nogen ſynderlig Nødvendighed for os til at føle os trykkede af den Slags Forſkrifter i Ritualet. — Jeg antager ikke, at det bliver bedre ved at opſtille, ſom det ærede Medlem ſagde, en højere og en ringere Grad af Hellighed med Hensyn til Ægteſkab. Der er mange andre Ting i, hvad det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgreds ſagde, ſom man kunde have ſtor Lyſt til at gaa ind paa ved denne Leilighed, men jeg er bange for at jeg vilde blive afbrudt af den høitærede Formand. Derimod kunde jeg nok have Lyſt til blot at ſige et Par Ord om en enkelt Ytring af det ærede Medlem for Kjøbenhavn's Amts 5te Valgreds (Holſtein-Deleborg), den nemlig, at vi leve i et protestantiſk Land, og at der gjælder den kanoniſke Ret ikke. Jeg gad nok vide, hvorledes den ærede Taler vilde være ſtillet i andre Lande, hvor den ene Halvdel af Folket ſiger: „Der gjælder den kanoniſke Ret“, og den anden Halvdel ſiger: „Nei, her gjælder ikke den kanoniſke Ret.“ Det er nemlig en Ret, ſom de Allerfleſte nødig ville gaa ind under. Men naar vi nu ſtaa overfor dette Forſlag, ſom alſaa kun gaar ud paa at lette enkelte geiſtlige Embedsmænds Samvittighed, uden at man derfor bringer ſtorre Sandhed ind i Forholdet, kan jeg ikke i og for ſig have nogen ſtor Tilbøjelighed til at støtte det, men jeg har dog en Grund til alligevel at støtte det, da det ikke i ſig ſelv er ſaa betydeligt, og det er den, at jeg gjerne vil inddekomme min gamle Bøns, Forſlagsſtillerens, Niſte, da han tror, at der ligger Noget deri. Det kunde jeg alſaa gjøre, men jeg vil ogſaa kun gjøre det, forſaavidt man kan tænke, at Regjeringen i et Spørgsmaal ſom dette vil give dette Forſlag ſin Støtte. Jeg vil ſæie til, at, da det i Virkeligheden kun gjælder om at ſtaffe en Lettelſe tilveie for Embedsmænd, men ikke at opnaa en Ret for Befolkningen, tror jeg ikke, at der er noget Stort tabt ved, at dette Lovforſlag ikke bliver vedtaget, men jeg vil ſæie til, at med Hensyn til diſe og lignende Spørgsmaal vil jeg dog efter en temmelig ſjærgelig Erfaring give det høie Eging et wiſt Raad, og det er, hvis der ikke er nogen ſtor Nødvendighed, nogen Almennødvendighed for at røre ved diſe Spørgsmaal, hvis det kun ſkal ſe for at tilfredſtille et lille enkelt Parti eller maatte et ſtorre religiøſt Parti heri Landet, ſaa ſiger jeg: Nøt helſt ikke ved den Slags Spørgsmaal, thi vi have ganſte nylig en Erfaring hos Foll, der ere politiſt

vakte paa mange andre Omraader, for, at, naar man rører ved et Spørgsmaal — ſom f. Ex. nu ved Skilsmiſſe ovre i den franſke Forſamling — forvandler den gamle Majoritet ſig til en Minoritet, og derfor raader jeg alſaa til: Nøt ikke uden Nødvendighed ved den Slags Spørgsmaal, før Folket ſelv med en ſtor Evang bringer Sagen frem!

Lund: Det er et beſtedent lille Forſlag, ſom her foreligger. Det ſaarer, ſaavidt jeg kan ſe, ikke nogenſomhelſt religiøſe Følelſe, det kræfter ingen kirkelig Interenſe, men det ſøger at fjerne et Tryk, ſom har hvilet paa mange Præſter, og det gjør en Forandring i et Forhold, ſom ikke har været frit for at være noget ſtødende. Der ſtaar i vor Viſeſeritual: Hvad Gud har sammensjættet, ſkal intet Menneſte adſkilte. Naar Kirken giver ſin Viſe til et Ægteſkab, erklærer den ſaaledes dette ægteſkabelige Bånd for at være ſaa ſaft bindende, at vel Gud, men ikke Menneſtene ſkulle løſe det, og hvad Kirken ſaaledes opſtiller ſom Regel, det er ikke Menneſtepaafind, der har ſneget ſig ind i Kirken, det er i fuld Overensſtemmelse med, hvad der ſtaar i, hvad jeg vil kalde Kirken's Grundlov, den hellige Skrift. Der ſtaar ſaaledes hos Mathæus 9. K. 9. V.: Men jeg — det er Jeſus — ſiger Eder, at hvo ſom ſkiller ſig fra ſin Huſtu uden for Hørs Elyb, be- driver Høt, og hvo, ſom tager en Fræſtitt tilægte bedriver Høt. Her udtales tydelig nok — og det findes flere andre Steber i den hellige Skrift — at den eneſte Grund, ſom Kirken antager for gyldig til Ægteſkabsſkilsmiſſe, er, at en af Parterne har brudt Ægtepagten ved at gjøre ſig ſtyldig i Høt. Naar dette er Tilfældet, kan, kirkelig betragtet, en Ægteſkabsſkilsmiſſe finde Steb, og ſaa kan jeg ikke ſe Andet, end at den ſkyldfri Part, kirkelig betragtet maa være berettiget til at indgaa nyt Ægteſkab; men i hvert andet Tilfælde erklærer Kirken et Ægteſkab for at være bindende for hele Livet, ſaa kun Gud kan løſe det ved Døden. Men hvad ſer nu? Et Par Ægtefolk blive tjeede af hinanden. Der kommer en Kurre paa Traaden. Manden vil f. Ex. have Sønnen i Stole, Huſtruen vil beholde ham hjemme. Stridighederne mellem Ægtefolkene voxer, og ſaa forlange de Skilsmiſſe (Modſigelſe). Det kan ſe. Saa gaar der 3 Aar hen, Skilsmiſſen fuldbyrdes og ſaa kommer en af Parterne f. Ex. Manden og forlanger Lilladeſe til at indgaa nyt Ægteſkab; ſaa ſkal Kirken, ſom dengang Manden førſte Gang blev gift, erklærede: Hvad Gud har sammensjættet, ſkal intet Menneſte adſkilte, indvie det nye Ægteſkab, og atter ſige det Samme: Hvad Gud har sammensjættet, ſkal intet Menneſte adſkilte. Er dette ikke anſtødeligt? Er det ikke det ſamme, ſom om Kirken, om jeg maa bruge det Udtryk, ſlaar ſig ſelv paa Munden og ſiger: Det, jeg ſagde forrige Gang, var ikke ſaa alvor-